

J. E. Bogomil:

Šola na vrtu.

Sneg se še ni čisto odpovedal. Zdaj in zdaj je še prištorkljaj pogledat, kako se ljudje kaj pripravljajo na prihod gospé pomladi. Kračmanova dva, oče in sinko, sta bila že na sadnem vrtu.

Trebila sta drevje. Kar je bilo suhega, je moralo proč. Matí doma je bila vesela. Za peko bo pa ravno prav prišlo. Debla in veje sta pa Kračmanova tudi osnažila mahu in nepotrebnih lišajev. Par suhih debel sta kar na celo podrla. Ni bilo drugače. Kaj hoče suho štorovje na sadnem vrtu?

Najbolj zanimivo je bilo pa za Kračmanovega Tineta to, ko je gledal, kako oče cepi sadno drevje. To ga je imelo! Še najrajši bi bil pa poizkusil, če zna sam že tudi. Pa je videl, kako oče zmajuje z glavo: »Ti boš drevesce samo pokvaril. Še nisi mož za tako delo. Počakaj!«

In Tine je čakal. Pa ne rad. Kar vleklo ga je k štoru na koncu vrta. Tam je pognalo nekaj mladik iz posekanega debla. Kar tri tistih je cepil Tine, kakor je prej videl očeta.

Dan za dnem je potem prihajal k štoru. Ali zastonj je prihajal gledat. Cepil je dobro, a cepiči so se posušili. Tine je pa le še upal, a cepiči so ostali suhi.

Očetovi cepiči so se pa skoro vsi prijeli in ozeleneli.

Tineta je bilo sram. Očetu je potožil o svojem neuspehu. Pa sta šla z očetom k tistemu štoru, in pričela se je šola.

Napak je bilo čez potrebo. Tine je drevesce premočno obrezal. Cepič je premalo pritrdil k divjaku. Tudi preslabo je s smolo zalil. In pa — Tine je vsak dan poizkušal, če sta se cepič in divjak že sprijela. Če bi se tudi bila, ju je Tine v svoji nepočakanosti sproti spet ločil.

Naslednje leto sta pa Tine in oče spet cepila drevje. Tine je spet gledal in gledal. In spet je šel k svojemu štoru in spet cepil. A topot je bil bolj previden. Lanska površnost ga je naučila. Trdno je bil prepričan, da bo letos uspeh.

In bil je. Tine je od veselja poskočil. Še na glavo se je postavil pred očeta.

»Norčaj!« so dejali oče.

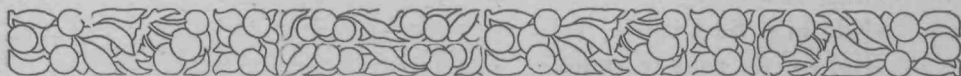
»Oh! Prijelo se je! Se že drži!« je kliknil.

»Pa kaj?«

»Kar sem cepil.«

Šla sta gledat. Ne, Tine je kar tekel in z zmagoslavnim: »No!« je očetu pokazal uspeh svojih rok.

»Viš ga, saj se je res prijelo,« so dejali oče.

Kakó oče cepí sadno drevje.

»Res, res!«

»Kdo bi si bil mislil!«

»Kaj ne, da zdaj že znam.«

»Če le ne boš pozabil. Drugo leto ti bom pa že dal, da boš precepil vsaj eno drevesce na vrtu. Če boš dobro naredil, pa bo tvoje.«

Jej, je Tine težko čakal drugega leta! A prišlo je okrog, in Tine je prišel do svojega drevesca.

Od tistega časa je pa Tine pocepil že mnogo drevja. In vesel je, ko vidi, da mu gre delo dobro izpod rok. Danes je eden prvih sadjarjev v okolici. A tako kakor je bil ob prvem uspehu, se zdaj več ne more razveseliti. Razen — če ujame kakega ukaželjnega otroka, da mu pové in pokaže, kako ta reč gre. Tedaj mu zažari lice kakor v mladostnem ognju, da je spet ves srečen kakor otrok.

Maksimov:

Opomin.

Na vse zgodaj tam na oknu
je potrkalo: tip, tip . . . !
In že skočil je pogledat
kedček oknu tisti hip.

Kaj to vendar more biti?
Glej jo, drobno ptičko,
nenavadno to budilko,
pisano siničico.

„Kaj pa hočeš, ptička drobna,
na vse zgodaj že od nas?
Saj natrosil sem ti včera
zrnec za precejšen čas!“

Ali drobna ptička v okno
pogledava le naprej,
deček misli in ugiba,
pa zasveti se mu — glej!

Lani deščica pod oknom
bila polna je drobtin —
letos je pa ni, in deček
brž dobil je opomin.

Opominov pa on noče:
Desko brž je dal na zid.
Ptička pa ga več hodila
ni spominjat in budit.

